

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwo da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebyes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbičke njedželske kopjeno

Čaložil 1891 Křibjanskij farar dr. theol. a fil. Bjedrič Sella.

W Budyščinje

23. februara 1936

Baužen

Njedžela Čstomihi.

Čap. št. 4. 12.

„Njeje w žanym druhim šbóžnosć; tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date čłowjekam, w kotrymž my móhli šbóžni być.“

Hižom w čłowškim mjenje leži wulka móz: Se žwojim mjenom na pschiklad něšto podpřamny, a to potom płaczi. Čim bóle něchtón druhich pschěšahuje, čim wjetšchu móz je ho mjeno ma; to namačamny pschi mjenach klawnych a snatnych wožobow, pschi mjenach kralow a wječchow. W našchim telščje pak čitamny wo mjenje, kaž tež šyła wjazny pod njebjom, to reka na semi, namačacž njeje. Kajki dyrbi tón hačle być, kiž tuto mjeno ma!

Čswjaty japoščtoł Přetr tute kłowa wupraji, jako wón, tam jako jatny psched wyškeje radu štejo, šo samolwi a mózne wušnacžje wotpołožil. A my wěmy, šo mjeno, wo kotrymž japoščtoł tu rěči a we kotrymž wón a drušy japoščtoljo wulke wězy činja, žane druge njeje hač wyško žwjate mjeno našeho Šbóžnika a Knješa Jesom Křysta. A tehodla móžemy derje šrošumicž, šo je, hdyž hižo čłowške mjena něšto samóžeja, Jesuškowe mjeno tak prawje špolne a mózne. Haj, žwjaty japoščtoł psched wušchichimi měšchnikami luda wušnawa a š tym nam wšchěm pschipowjeda, šo doznyla žane mjeno tajke njeje kaž tež tuto mjeno. Žane mjeno na semi njenačamny, byrnjež bychmy šo šwěru ša tym wobhonjeli, w kotrymž šbóžnosć nadeńžemy. Wěščje, šbožo, šemiške šbožo, tu a tam šetkamny: ale jow šo wo šbóžnosć jedna, a tuto kłowo, hačrunje podobnje kłinczi, něšto čiličje hinašeho wošnamjenja. Šbóžnosć je njebieski dar! Šbóžny być: šhto to nočny! Wěčnu, njebiesku šbóžnosć dozpečž: šhto njebył ša nej žadał! Hižo jow na semi njebieskeje šbóžnosće šačuwacž a potom pschede wšchěm horjeka w njebieskach wěčnje

šbóžnje być: šhto móhlo hiščeje wuške teho štačž! A nětko žwjaty Přetr wě: W žanym njeje šbóžnosć, žane mjeno čłowjekam date, w kotrymž móhli šbóžni być. Woprawdže we žanym? To by jara šrudne bylo! Ně, tak praji japoščtoł: W žanym druhim křiba w Jesužu Křystužu! Haj, w žanym druhim njenačemy šbóžnosć! A hdyž ludžo to špytaju — a bohužel druhdy to činja —, je to wot špocžatka tajkeje prózy podarmo! Ně, hinač njeje, hač žwjaty Přetr wě, a Jesuž Křystuž to šam wobkřiczi, hdyž wón š žwojim wučžobnikam rěkne: „Ša šym pucž a žiwjenje a wěrnosć, ničtón njepšchidže š Wótzei křiba psches mje!“ A tole „š Wótzei pschidž“ tola to šamžne kaž „šbóžny być“! Teho dla „njeje w žanym druhim šbóžnosć, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date čłowjekam, w kotrymž my móhli šbóžni być!“

Ale čohodla šo nam runje w tutym mjenje tajke wyške a drohe kłbo, kaž tež tola šbóžnosć je, pošćicža a hewat nihdže? Dolež tež Jesuž Křystuž čiličje hinašchi je hač wšchitzy drušy. Tehodla namačamny jenož w jeho mjenje šbóžnosć, tehodla móžemy jenož w jeho mjenje šbóžni być, dolež wón naš šbóžnik je. A žadym druhi tu na semi njeje šbóžnik był, jenož wón jenicžki! Jenož wón jenicžki, hačrunje šu tu wulzy mužojo, dobročicželjo čłowštwu, pomozny, šmilni šamaritišy žiwi byli a tohorunja tež móžni předarjo a mudri wučžerjo, čłowjekajo, kiž šu našchemu Knješej w čažu jeho škutkowanja w šlubjenym křaju podobni byli. A tež hdyž dyrbymy my křesćizienjo šebi wulzy čěščicž a wyško wažicž wšchitto, šhtož je Jesuž Křystuž činił a rěčal, a šhtož šu nam šwjeczi ščeničjojo w Bibliji napišali: to najwažniške, to čohodla my we nim wěčnu šbóžnosć nadeńžemy, to hiščeje njeje! To nam pošćuje tež druhi artikel našeho křesćizianskeho wěruwušnacža, we kotrymž šo š Božemu Čsynej wušnawamny. Tam je w křótkich šadach

zyle žiwjenje Knjesa napišane, tam čitamny najprjedy wo jeho narodže a potom hnydom wo jeho čerpienju pod Pontiom Pilatom. Potajkim ničžo tam nješteji wo jeho skutkowanju a předomowanju! Riz jako njebychu pišarjo drugeho artikla ničžo wjedželi wo tym, ně, tehodla, dofelž to hišće to njeje, we čimž šo Khrystuš wot wšitkich druhich rosdželuje. Hake w dalšim, štož w druhim artiklu čitamny, je wón čiliče hinajši hač druhi, je jeho mjeno jenicže mjeno, w kotrymž móhli šbóžni byč.

A to je to, na čož mamny w šwjatym pójće, kiž šo pšichodnu šrijedu šapocnje, zyle wošebje myšlicž; na jeho hórke čerpienje a wumrjeće tehdom jako wón naše thorošće njebeše a šebi naše bološće nałož, jako bě našich pšestupjenjow dla šranjenn a našich hrěchow dla šbity, jako šchtraša na nim ležeshe, šo bychmy my mēr mēli, jako naš wšitkich wumoh wot našich hrěchow, wot šmjercze a wot čertowškeje mozy. A tehodla šmy my šbóžni! Šlajće, to žadny drugi činił njeje, šhiba wón šam, a tehodla je jeho mjeno kaž žane druge mjeno! Ale po Čichim pjatku pšichindu Jutry, na kotrychž je tutón šchizowan a morjenn Khrystuš šašo dobywaršy štanył, tehdom, jako wón je šmjercž pšewinył a na tajke krašne wašnje šebi šamemu a nam wšitkim žiwjenje warbowal, tak šo njetreba ša naš wumrjeće wjazny wulki štrach byč; haj tehdom je nam tamnu wěčnu šbóžnošć dał, wo kotrejž w našim bibliškim šlowje japošchtoł Pětr šwědcži. A po Jutrach pšichindže Bože špicže. A wot tuteho dnja knježi wón hromadže i Wótžom, še kotrehož prawizy šedži. Haj, wón je i móžnym Knjesom žyheho šwěta, ale tež twój Knjes a twój Šbóžnik a twój Wumóžnik, na kotrehož ty dnybiš šwoje žyle dowěrjenje šajicž a ša kotrymž dnybiš šhodžicž tu na šemi. Šamjen.

Žón Knjes je moje šbože.

Bóh Knjes je moje šbože!

Šmēm špěwacž wješeły.
Šwět, čert to nješamóže
Mi rubicž i wutrobny!
Bóh pošla pomoznika,
Šdnž bludžach wošolo;
Wón da ša Wumóžnika
Mi Šsyna lubeho!

Šo by mi pomhal š hnadže,
Wón mój hrěch na šo wša,
Šdnž šo po Wótža radže
Šsam ša mnje na šichž da.
Njech nješchecžel šo šłobi,
Wón šchodžicž njemóže,
Joh' Jesuš Khrystuš pobi,
Mi doby žiwjenje.

We Jesušowej ruzy,
Kiž mje tak lubo ma,
Pšes špntowanja duzy
Mēr dušcha namaša.
A šdnž šo ja tu tnychu,
Šdžež pucž tak čymow je, —
A Knjesowny hlóž šnychu,
Še mi tu pomhane.

Mój Šbóžniko, tuž nětko
We wěrje džeržu Čže!
W Tebi mam ja wšitko,
Tež prawo džeczaje,
Šo šmēm tu Wótža prošnyčž,
Tak i pošnej dowěru,
A i modlitwu š njom' nošnyčž,
Šchtož čilišćži wutrobu!

Aš Knježe, štała šboža,
Ty žórko žiwjenja,
Šdnž wichorny mi hroža,
Šsyn moja nadžija!
Šsyn moje šwětlo jažne
Po pucžu š njebežam,
Šdnž wšitko, šchtož je čažne,
Tu wotpošojicž mam!

J. B.

18. februara.

(Škóncženje.)

17. februara bě jemu šle a jeho pšcheczeljo jeho prošchachu, šo by šo hladał a na šebje šedžbowal. Modleshe šo, a rjekny, trošhtny, do Božeje wole šo porucžejo: „Ša šym šo tu w Cislebenje narodžil, kaš šo dnybju tu woštacž?“

Wječor by hórje i nim. Ša blidom bě šo hišće jara lubje rošrěčowal a wo šmjercži a wěčnošćži řěčal. Wošolo 10 hodž. čzyšhe do šoža hicž a rjekny: „W Božim mjenje lehnycž du!“ A we šacžanskej řěčži pšichštaji: „Do twojich rukow porucžu ja šwojeho ducha; ty šy mje wumohł, Knježe, ty šwěrnny Božo!“ We šožu šlicži šoždemu ružu, dawašhe dobru nóz a špašhe hač něhdže do jenej. Potom wotucži jara štyšny a bě šebi wěšty, šo w Cislebenje woštanje. Čžinjachu wšitžy wšcho, tež hračjojo, šo bychu jemu pomhali a jemu jeho čerpienje woložili. Wón tež štaže, a wono šo šdašhe, šo budže šepje. Ale wono šo jenož šdašhe. Khorošć jeho pšhezo šašo nadbēhowašhe pšichi wšhej próžy šekarjow a pšcheczelow. Luther šam šo šaž a šaž modleshe a šo še šlowami Biblije pošnylnjowašhe a na wumrěče hotowašhe. „Ša wotšal du! Ša šwojeho ducha špušćžu!“ řjekny, šdnž bě wošebje pšichotowane šekarštwowjał. A na to tji řróčž: „Knježe, do twojeju rukow porucžam ja šwojeho ducha!“ Wjelcžeshe a šaždželi wócžžy. Tuž šo dr. Žonas še šnylnym hłóšom woprašča: „Doštožny wótče, čžecže wy na Khrystuža a we wobštajnošćži teje wucžby, šajkuš šče předomal, wumrěčž?“ Luther wotmołwi wótšje, a wšitžy šo štyšchachu: „Šaj“ Pšichi tym šo na prawy boš lehnny a pošža špacž, ale tak, šo bě widžecž, šo š šmjercži dže. Wón šlednješhe, pošy poščeshej šymnej byčž. Hišće ras šdnyhny hłuboko, ale čžišhe a špušćžči šwojeho ducha 18. februara 1546 rano po dwēmaj.

A tola!

A tola je tež w Ruškej hišće ewangeliške šibanje a žiwjenje! Wjednik jeneje i ewangelizacijow rošprawja wo tym a pišhe, šo je pšichi wšchēm podtlóčžowanju tam w Ruškej tola hišće ewangeliške šibanje a šo wono pšchiběra. Pšchiwizbowarjo šchadžuja šo w potajnyh šhromadžišnach. Dofelž Biblije pobrachuja, wotpišuja šebi tam Bibliju a čžitaja Bože šłowo i tutny rukopišow.

Šhto prajimn my k tomu? Kak wobštejimy my pšched tutymy Evangeliskimi?

— A kak tam pšchezo hišće sahadžeja, wožebje pšhecziwo němškim Evangeliskim, wobkwědca nam scžehowaza powěsč: Probst Jürgens a farar Wilhelm Lohrer bušhtaj pšched něšto cžašom k kmjerczi sajudženaj. Wot něšto cžaša kem njepšchihadžeja wot njeju žane powěsčje wjazn. Tuž šo boja, šo šu sajudženeju morili. Žich sawošajeni a tamne tak cžet-pjaze wožadn šu našchemu dobroproščenju poručene.

Tohorunja njej nicžo snate wo fararju, kotryž bu 17. meje 1935 k kmjerczi sajudžen a potom — snajmjenšcha tak wudawaja — k 10lětnej robocze wobhnadženn. Je to evangeliski farar Kludt.

Dži a cžin tohorunjecza.

Młoda holza, — najstaršcha i wulkeje šwójbn — wša ras wječor po šhromadneji wječeri Bibliju, wocžini ju a połoži ju na hornje městno na blido, pšchistupi k šwojemu nanej, wša jeha sa ruky a rjetny k njemu i tšhepotatym hłohom: „Nan, cžitaj nam něšto i Biblije!“

Nan šo postróži, potom pak štipichu jemu špłn do woczow a wón cžinjese po pšhecziwo šwojeho džěczi.

Prěni króc wufonjesche tutón nan šwoje šwjate šastojnstwo domjazeho měšnika.

Wo wufublanju džěczi.

Wo nim tu něotre dróbnosti. Wone šu kaž pšchihotwane a šastup do noweho lěta. Pšchetož, njeišy-li žyle hłupn, džěch tola je štareho lěta do noweho, rosjudžen, to a tamne, šhtož ša wopacžne špósna abo ša njedobre, šchódne, wošajic a lěpše, pšchihódniše, wolicž a štajnje to prawe cžinicž. Šdnž hđže, je tajke pošudžowanje a tajke porjedjenje runje we wufublanju džěczi nužne. Tuž tu, šhtož našbėrachmy se Šakšeho žyrkwineho šopjena, kotrež bė to i Bezzelownyh džělow wupikalo:

Ašchěczijska pedagogika — wucžba wo wufublanju a wocžehnjenju — pišhe kaž kral po šwojej dobrej woli pšchewodny list: „Wšchitko je wasche!“ Ale wopašana kaž měšnik wona wobmjesuje: „Wn pak šče Šhryštuhowi!“

Niz: „Šhto praja ludžo k temu?“ mašch džěczi prasicž, ale: „Šhto praji Bóh k tomu?“

Prajcže džěczi druhdn krótke Bože šłowo a njewěcže, šo dnrbicže wšcho po rošumje wufładowacž.

Nabožne roswucžowanje móže wolu pšchimnyč, tola nabožne pohnuwanje, niz se šłowami, ale i mozu, ju dobudže pak ša Boža pak pšhecziwo Bohu.

Šhtož prawje wufubluje, wótsi wócžko ša wšchón njeporjad w žiwjenju šwojich šubłanzow. Džiwajcže na tuto šnufskowne žiwjenje, hładajcže na wšcho, šhtož cžitaja, rěcža a myšla!

Eswójbje njedželu!

Ša nočzu špišn, kotrež šo po druhich šłozuja, cžitarč, doniž jich žórka njesnaju.

Štaršhej, njedarčej šwojim džěcžom ženje žane kniži, kotrež njejšcže najprjedy šamaj cžitakoj!

a jim dataj i tym špotojom byč, šo bychu tuto šnadne wobohacžike i ščějazej fantaziju. — Šsebi hracž je drje najwjetšhe wuměštwo. — Wulki pedagoga je prajik: „Šhtož šebi njemóže hracž, njebudže ženje študowacž.

Je-li šhto wopač cžinjene, na to šwarčže, to šhłostajcže, wodajcže, šabndžče! — Žane dolhe jednanja, ale šutki! — Šhłostanje nješmė džěczi jenož byč porjedženka, ale doščcžinjenje; tola dnrbi wono tež byč dušhepastyršheho, wobarnowazeho rasa. Potom pak budž wšcho nimo, hdnž bu ras šhłostane. Šsmjercž wšheho wufubłanja je, šo pšchezo šašo jeneho a šamšneho dótkacž; nješnicžomnošč pšhecziwo wutrobje džěczi to je!

Dajcže džěczi šebi hracž, njewucžče je! Tohodla žohnujemy štaršheju, kotrež šwojim džěcžom mašo hrajłow dataj

Šyrfej a štat.

Dar je wjednik a kanzler Adolf Hitler darik wožadže Magdeburg-Friedrichstadt, kotraž jubilej 200lětneho wobštacža šwjeczi.

Arište. Šsu woblicžili, šo šu evangelške šaršwa hacž kem 12½ milijona wopikmow ša dopokas ariškeho pošhoda wupikale.

Němška Evangelška Šyrfej w Čěškosłowackšej wobliczi ša lěto 1934, šo jich k njej pšchistupi 3078. Šwjetscha bėchu to — něhđže 2500 — romško-katolšy šchěcžijenjo. W někotrych krajinach móžesh tak rjez wo hibanju ša šastup do ewangelškeje žyrkwje rěcžecž. Š tym našawaja pak Evangelškim nowe wulke nadawki a džěla.

Seminar ša šjesbóžnošč. Šdže hewak by jón pytał, hdnž niz w Šsowjetruškej? W Moškwje jón wona ma. Mišionarow mjenuje jeha wucžomzow. A hđže jich ščele? Do druhich krajow! Wšchudžom pšchidže wodželenje tutnyh pošłow šjesbóžnoščje, tutnyh „mišionarow“ antihryšta. A wone maja nadawł, na pšchemoh džělacž a pošajacž, šhto najlěpje dołonja, šchěcžijanow wot Boha wotwjesč a do šjesbóžnoščje šawjesč. W tufhwilu cžitamy tola se wšchěh šoncžin šemje, kak „derje“ šu hospodarške a politiške wotnožki, kotrež Šsowjetruška we wšchěh možnyh krajach šałoži, šwoje džělo dołonjeli. Šbėžki, wojowanja, mordaršwa a druge šwědczi šjawnoščzi došč wo tym. Tuž je wocžakowacž, šo tu te wotdžele šjesbóžnoščje wšchu prózu nałoža, šo bychu runje tak wušpěcha měle. Šaj, budžmy šebi toho wědomni: Antišhryšt je w špłnym boju pšhecziwo Šhryštuhewi! A tohodla budžmy my cžim šwěrnishi a wopožamny šo jako šchěcžijenjo šłowa a šutka, a to štajnje a wšchudžom, niz jeno mies murjemi Božich domow, ně wošriedž luda a cžaša a žiwjenja! A hdnž nětš do poštneho cžaša šastupimny, je pošon wjaz ša to, ale pak tež nowe pošhljenje.

Še Šserbow a i šaloka.

Eswjaty pošť nastupimny w tutym tydženju. Našhe šopjenko, kotrež tež dženk a w přėdowanju hižo na to pošajuje, wopomni to wot pšchihodnej přėnjeje njedžele šwjateho pošta porjadnje. Šo bychmy tola wšchitny tutón cžaš šwjeczili tak prawje jako cžichi pošť a jón wužili hušto ša to, byčž šami se šobu, šo podnurjejo do šo a rospominajo šwoje ži-

wjenje a štož w nim, a sa to, bycz kami i Jesužom Khrystu-
kom, so podnurjejo do jeho słowow, skutkow, žiwjenja, čer-
pjenja a wopominajo swoje žiwjenje, słowa, skutki. Sdnž
što, je nam tole nušne. Čim swěrnisho a wěrnisho to či-
nimy, čim bóle nashonimy to žohnowanie, kotrež tutón čaš
sa naš wšchěch ma, hdnž jón wužiwanj po Božej woli — my,
to je: jenotliwy, dom, swójba, wošada, lud. Tuž hlada jmy
so, so njebychmy ani tutón čaš njewužitkuje wužiwali ani
jón njewužiwanj woštajili!

Sa pacjeršće džeczi kupuja nětke staršchi a kmótsja a
pšheczeljo to, štož triebaja sa přenju wulku swjatocžnošč
swojeho młodeho žiwjenja, a to, štož triebaja nětke dale du-
žy po puczu pšhes žiwjenje. Mjes tutym žy pšhedewšchem
spěwaršće; a rjane herbske spēwaršće doštanjecze pšhedewšchem
w pšhedawaršni „Sserbskich Nowin“ we wšchelach družinach;
placzišny žy scžehowaze: jednore 3 hr., i ložanym ktribjetom
5,15 hr., i ložanym ktribjetom a samkom 6,25 hr., pšchne
ložane 9 hr., pšchne ložane se samkom 9,50 hr. A dobnj a
wužitny dar sa pacjeršće džeczo je, jelišo jón hižo nima, Bi-
blija, abo tola Nowy Sakoń; ale runje w našim čažu chyn-
li radšcho prajicž: žyla Biblija. Tutón dar je pšhede wšchem
tam nušny, hdnž džeczo staršchiski dom wopušchzi. Ale pač
tež hewač. Ssmj tu ras pižali wo šašadže: Kóždemu swoju
Bibliju! A pšchi tutej šašadže njech woštanje! Njeje tola
čžežko po nej čžinicž. Bibliju doštanješch tola sa čuni pje-
njes, a to tež hižo pola wošadneho fararja. Ale pač herbsku
Bibliju tež doštanješch w „Sserbskich Nowinach“. Tam žy
tež wšchelaše maše a wjetšche knižki kupicž, kiž žy taž pšchi-
towanj dar sa pacjeršće džeczo; mjes druhimi: „Wotročž“,
„Bjes Boha na swěče“, „Spokojene žedjenje“. W „Sserb-
skich Nowinach“ je šaš a šaš wjele tajkich mjenowanjch, tež
placzišny. Wemj, so dyrbi so jich došč nětke wobmješowacz
a so móže kupicž jenož, štož nušne. Šštož tu mjenowachmy,
je nušne sa žiwjenje a do žiwjenja młodeho kšhesčžana, mł-
deje kšhesčžjanki.

Po žylej Němškej bě přjedu, 12. februara, khorhoj na
poč scžehnjenja. Žarowanie to wošnamjenja. W Franow-
skej žudžachu žudnižy runje tny, kiž běchu skónzowanie krala
pšchihotowali, w Schwizy skónzowa mordar wjednika we
Schwizy pšchewwaznych nationalsozialistow Gustloffa. A tu-
tón mordar bě žid. A na žadkawe, lešne wašnje jeho skón-
zowa. Ssmj dopomnjeni na mordarštwu w šašdženyh lě-
tach w Němškej skucžene. Šle možy, wšcho dobre a čžešne ka-
žaze, skutkuj dale mjes čžlowjekami. A to njemóže hinač
hncž, došelž so čžlowjestwo nochze dacž do teje jeneje bójškeje
možy, pod kotrež knježstwom jenicžy bydli wěrnj mēr a
tač wērne šbožo čžlowjestwa, — do teje bójškeje možy, kotraž
so nam čžlowjekam šjewi w Jesužu Khrystužu. — Ssriedu
bě nětke swjatocžne pokhowanje skónzowaneho w Schwerinje.
Wjednik a kanzler Adolf Hitler bě kam pšchitomny, šobuže-
licž i wudowu a i žylm ludom wo muža, kiž bě we wukraju
swěru a čžešnje klužik němštemu krajej a bu runje tohodla
i mordarškej ruku skónzowanj a šdobom swědcžicž wo nje-
khabkazej woli, wojowacz sa dobre wóžneho kraja pšhecžiwu
wšchemu njedobremu. Tam w swojej domišnje ma nětke
Gustloff swój pošledni šemški wotpocžinč.

Bibliški pucžnik.

Našim čžitarškam a čžitarjam dženska šdželimy, so wot
njedžele Invocavit k. šarar Kencž-Bartški tutón wotdžel na-
šeho kopjenka pšchewošnje a „Bibliški pucžnik“ pišche. To
budžej wožebje či witacz, kiž žy hacž do šašdženeho lěta
štaremu herbskemu „Biblištemu pucžniku“ swěrnj woštali,
došelž je k. šarar Kencž tola pošlednje lěta knižku sa naš
Sserbow šestajak. Našhe kopjenko je dobrowólne a rad
pšchewšalo, podawajo „Bibliški pucžnik“, — a to hišchže na-
drobnisho hacž bě to pošlednje lěta knižy móžno — herbske-
mu ludej klužicž kóždy dženi i Božim słowom. A my so drie
tola žyle wěščze podarmo njenadžijamy, so runje tohodla
wšchitžy našchi čžitarjo a wšchitke našche čžitarški našchemu
njedželskemu kopjenej swěrnj woštanu a so runje tohodla tač
někotry drugi šebi jo škaša. Tohodla prošymy wšchěch čžita-
rjow a wšchě čžitarški, so bychu tny, kiž nimaja tuto kopjenko
škasane, na to šedžbliwyh čžinili a jich namoštjeli, šebi jo
škasacz.

Štomihi, 23. februara: Ty žy přjedy šemju šako-
žik, a njebeža žy džeko Twojeju rukow. Ps. 102, 26. —
Šhaj, wupšchestrjene njebeža mi khwala Twoju khlnošč.
Ššto je tam škónzo powyšchik, ššto i kražnoščy jo wupyšchik?
Ššto wola hwěšdom wójško? k. 306. — Ps. 71,3. — Mark.
10, 35—45.

Póndželu, 24. februara: Spntajcz mje wšchak na
tym, praji tón Knjes Zebaoth, hacž wam njebežow wošna
njewotewrju a jara bohate požohnowanie njewobradžu.
Mal. 3, 10. — k. 312. — Ps. 84. — Phil. 2, 1—11.

Wutora, 25. februara: Ja žym i tobu, praji tón
Knjes, so bych či pomhač. Jer. 30, 11. — k. 704. — Luk. 13,
22—35. — Phil. 2, 12—18.

Ssrieda, 26. februara: Bóh džesche ke Mójšakej: Nje-
štupaj šem! Wušuj swoje čžrije se swojeju nohow, pšchetož
to měštno, na kotrymž štejišch, je swjata šemja. 2. Mójš. 3, 5.
— k. 87. — Luk. 14, 1—11. — Phil. 2, 19—30.

Šhtwórtek, 27. februara: Spominaj na moju žaščošč
a na moje wupuščenje, pošon a žočž. Ty so wěščze teho do-
pomnišch, a moja dušcha budže so ponižowacz. Sr. křl. 3, 19,
20. — k. 113. — Luk. 14, 12—24. — Phil. 3, 1—11.

Pjatek, 28. februara: Mój nan a moja macž mje wo-
pušchčžitaj, ale tón Knjes so po mni horje bjerje. Ps. 27, 10.
— k. 126. — Luk. 14, 25—35. — Phil. 3, 12—21.

Ssobotu, 29. februara: Počžakaj na teho Knjesa;
budž dobreje nadžije a pošynln swoju wutrobu a počžakaj na
teho Knjesa. Ps. 27, 14. — k. 323. — Luk. 15, 1—10. —
1. Mójš. 22, 1—14.

Žištowanie.

K. J. W.: Džak sa poškańku.

Redaktor.

Sa Invocavit: B...ž w B. — Sa Reminiscere (dženi
padnjenyh): B...r w B. — Sa Oculi: Šch. we L.